

[Udenrigsministeren.]

allerede i 1951 givet sin tilslutning til vesttyske styrkers deltagelse i en fælles forsvarsstyrke i Europa, og der består jo ingen væsensforskel mellem på den ene side det militære samarbejde, som skulle finde sted mellem EDC-landenes styrker og NATO, og på den anden side det samarbejde, som forudsættes under den nu foreliggende plan. De nødvendige kontrolforanstaltninger, som tidligere tænkte gennemført ved det europæiske forsvarsfællesskab, overføres til den udvidede Bruxellespagt, omend i noget ændret form, og de overføres til NATO.

Der har således været, synes jeg, adskillig tid til at overveje stillingen og tage stilling til det principielle i spørgsmålet om Vesttysklands genoprustning, og jeg tror, at enhver har vidst, hvor partierne var at finde, når talen var herom, af den ganske enkle grund, at det høje ting ved et par lejligheder direkte her i salen og gennem nævnet har haft anledning til at tage standpunkt hertil.

Det er regeringens opfattelse, at en folkeafstemning i en så kompliceret sag som denne ikke kan være egnet, og jeg er blevet meget bestyrket i denne opfattelse, efter at jeg har hørt de grove indlæg fra kommunistisk side i dag, meget bestyrket i denne opfattelse. Jeg må derfor fraråde vedtagelse af den dagsorden, det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Løjre) har foreslået.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsens tale indeholdt som så ofte før en blanding af halve kendsgerninger, citater udrevne af deres sammenhæng og en fremhævelse af, at det kommunistiske parti stod ene om at repræsentere de folkelige meninger her i landet. (Aksel Larsen: Har jeg sagt det?). Det ærede medlem har holdt sin tale her i dag, det er den, mine bemærkninger refererer til. Det er besynderligt, at det ærede medlem har så let ved at tale på folkets vegne og dog ikke råder over flere stemmer her i tinget, end tilfældet egentlig er. Der burde dog vel være et andet forhold, hvis det ærede medlem skulle have en almindelig bemyndigelse til at tale på hele det danske folks vegne, således som det ærede medlem ønsker at gøre det.

Det ærede medlem mente, at man af stramningen af de beføjelser, der agtes tillagt den europæiske øverstkommanderende

samtidig med Tysklands optagelse i Atlantpagten, kunne drage den konsekvens, at den øverstkommanderende skulle kunne bestemme, om der skulle stationeres fremmede styrker her i landet. Jeg vil gerne bede det ærede medlem læse min tale endnu en gang; han vil da se, at jeg udtrykkelig har sagt, at der ikke bliver tale om nogen principiel ændring i den nuværende ordning, der skulle medføre, at de nationale myndigheders beføjelser overgives til mellemfolkelige organer. Regeringens stillingtagen til spørgsmålet om stationering af styrker her i landet er uændret, og Londonaftalerne ændrer intet i regeringens adgang til selv at bestemme, om sådan stationering skal finde sted eller ej.

Det ærede medlem spurgte mig, hvilke sanktioner Londonaftalerne indeholdt imod et eventuelt brud fra Tysklands side på dets tilsagn om ikke at bruge magt for at opnå Tysklands genforening eller en ændring af Den vesttyske Forbundsrepublikks nuværende grænser. Også i dette tilfælde kunne det ærede medlem have fundet svaret i min tale, men jeg skal gerne gentage, hvad jeg sagde i formiddags, at de tre stormagter under Londonkonferencen har udstedt en erklæring, hvori det siges, at de betragter enhver magtanvendelse, der i strid med FN-pagten principper truer integriteten eller enheden i den atlantiske alliance og dennes forsvarsmæssige formål, som en trusel mod deres egen fred og sikkerhed. Den regering, der begår en sådan handling, vil have forspildt sin ret til enhver garanti og enhver hjælp, som Atlantpagten yder. De øvrige signatarmagter vil da straks indlede de i Atlantpagten artikel IV forudsatte drøftelser med henblik på at tage fornødne forholdsregler.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen sagde endvidere, at gik man først ind for tysk genoprustning, ville man ingen grænser kunne sætte for den, for der fandtes ingen garanti herimod. Et af hovedprincipperne i aftalen i London var, at ingen af deltagerne i Bruxellestraktaten selvstændigt skal kunne forøge sit forsvarsbidrag; sådanne skridt kræver enstemmig vedtagelse af samtlige deltagere i Bruxellestraktaten. Det kan ikke nytte, at det ærede medlem vil argumentere fuldstændig på tværs af og ved siden af de klare bestemmelser og beslutnin-